

การอภิปรายผลการวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูล และการอภิปรายผลนี้ ผู้วิจัยจะเสนอเป็น ๓ ลักษณะดังต่อไปนี้

๑. การวิเคราะห์ข้อมูลรายบุคคล
๒. การวิเคราะห์ข้อมูลเป็นรายกลุ่ม
๓. การวิเคราะห์ข้อมูลโดยการ เปรียบเทียบระหว่างกลุ่ม

การวิเคราะห์ข้อมูลรายบุคคล

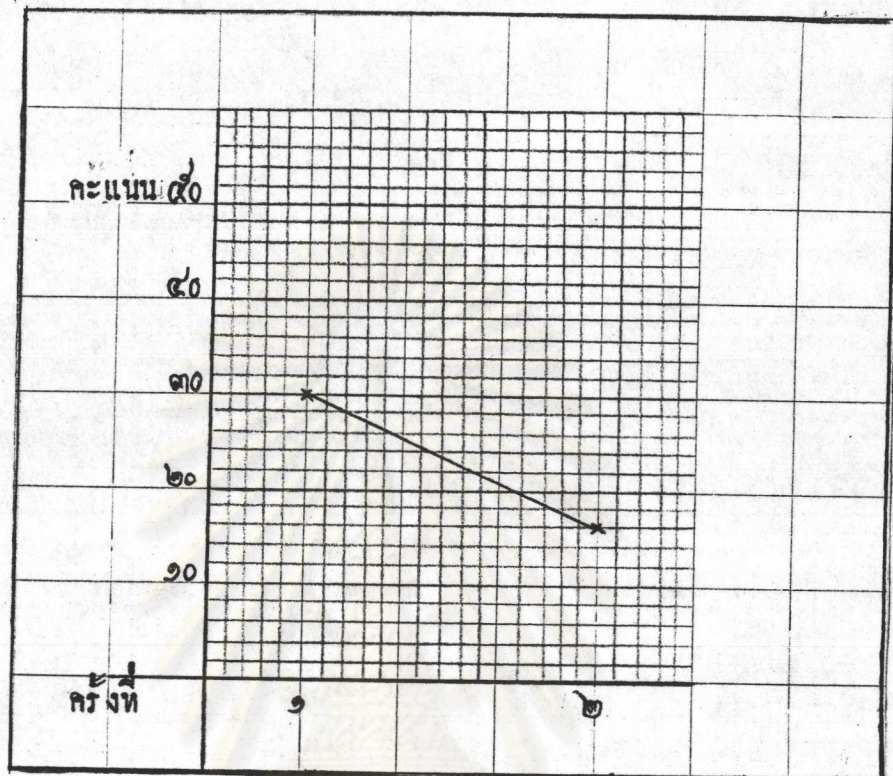
๑. กรณีเด็กชายเอ

ข้อมูลจากการทำมาตรวัดความวิตกกังวล ก่อนการทดลอง ค.ร. เอ ได้คะแนนความวิตกกังวลก่อนการทดลอง ๓๐ คะแนน หลังจากผู้วิจัย จัดให้เด็กเข้ารับ การทดลอง ในกลุ่มทดลองที่ ๑ โดยให้เด็กได้อ่านหนังสือที่มีเนื้อหาสาระสอดคล้องกับ ปัญหาของเด็ก ซึ่งหนังสือดังกล่าวนี้ ผู้วิจัยสร้างขึ้น ตามขั้นตอนในการสร้างหนังสือ เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการวิจัย

เมื่อเสร็จสิ้นการทดลองแล้ว ผู้วิจัยให้เด็กทำมาตรวัดความวิตกกังวลอีกครั้งหนึ่ง ค.ร. เอ ได้คะแนนความวิตกกังวลหลังการทดลอง ๑๖ คะแนน ซึ่งจะเห็นได้ว่า คะแนนความวิตกกังวลของเด็กชายเอ หลังการทดลอง ลดลงถึง ๑๔ คะแนน ก่อนการทดลอง ค.ร. เอ ได้คะแนนความวิตกกังวลสูงกว่าร้อยละ ๕๐ ของมาตรวัด และหลังการทดลอง ได้คะแนนความวิตกกังวลต่ำกว่าร้อยละ ๕๐ ของมาตรวัด ถ้าพิจารณาตามกฎเกณฑ์ของ ซุง (Zung ๑๙๗๔ : ๒) จะเห็นได้ว่า ก่อนการทดลอง ค.ร. เอ มีความวิตกกังวลสูง หลังการทดลอง ค.ร. เอ ไม่มีความ วิตกกังวล จึงสามารถอภิปรายได้ว่า ภายหลังจากการทดลอง ค.ร. เอ มีความวิตกกังวล ลดลง ดังรูปกราฟที่จะแสดงต่อไปนี้

กราฟรูปที่ ๑ แสดงการเปรียบเทียบคะแนนความวิตกกังวลก่อนและหลังการทดลอง

หากจะพิจารณาจากบันทึกของแพทย์และพยาบาล จะพบว่า ก่อนการทดลอง ค.ร. เอ มักจะแสดงอาการตื่นตระหนก หวาดกลัว เหงื่อออกมาก และ หัวใจเต้นแรงเร็ว ในเวลาที่แพทย์ เข้าไปทำการตรวจร่างกาย หรือซักถามคำถาม ซึ่งอาการเหล่านี้ เป็นอาการแสดงของความวิตกกังวล (Zung ๑๙๗๔ : ๔ - ๖) หลังจาก ค.ร. เอ รับการทดลองแล้ว พยาบาลบันทึกว่า อาการดังกล่าว ลดลง และให้ความร่วมมือในการรักษาพยาบาลมากขึ้น จากการตอบคำถาม เรื่องราวในหนังสือที่เด็กอ่าน ในระหว่างการทดลอง เด็กตอบคำถามอย่างเข้าใจในเนื้อหาของเรื่อง และแสดงความคิดเห็นบางอย่าง ซึ่งแสดงว่าเด็กเกิดการหยั่งรู้ในเนื้อเรื่องของหนังสือ เช่นที่เด็กกล่าวว่า "แม้ว่าจะเจ็บป่วย ก็จงอดทน อย่าหมกมุ่นกังวลใจ" เมื่อพิจารณาข้อมูลจากการสัมภาษณ์ จะเห็นว่า ค.ร. เอ มีพฤติกรรมเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น ยอมให้ความร่วมมือในการรักษาพยาบาล และปฏิบัติตามคำสั่งแพทย์ทุกอย่าง

ผลการศึกษารายกรณี ค.ร. เอ จากการไขว่คว้าวัดความวิตกกังวล พบว่า

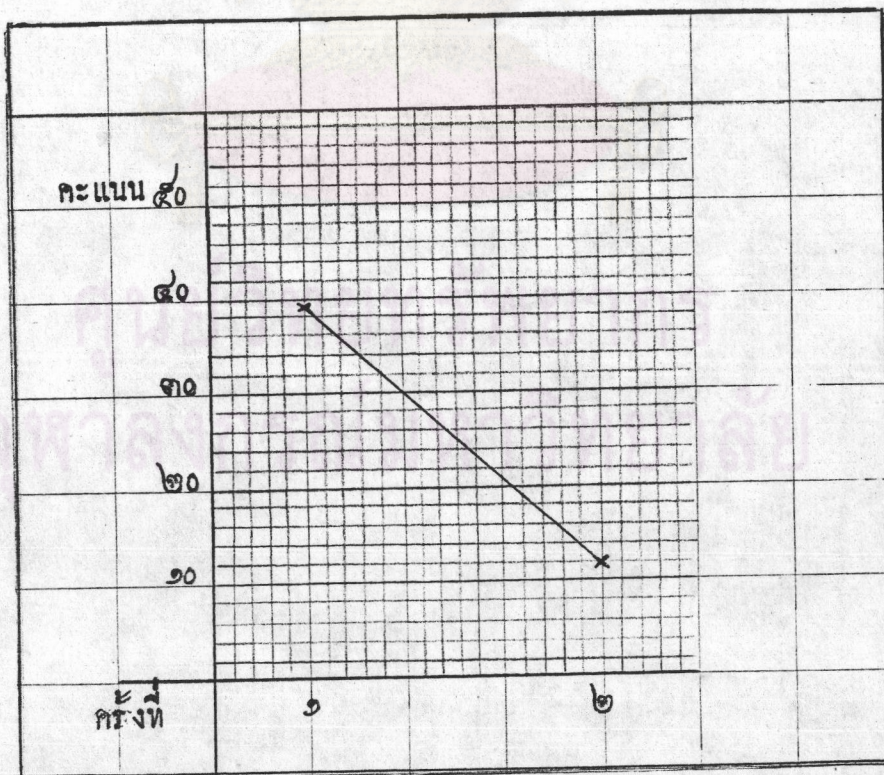

การบำบัดด้วยหนังสือ มีส่วนช่วยให้เด็กลดความวิตกกังวลได้จริง ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานในการวิจัย และจากการแสดงความคิดเห็นของเด็ก ผู้วิจัยพบว่า เด็กเกิดความเข้าใจในปัญหาความเจ็บป่วยของตนเอง ดังนั้นผลจากการบำบัดด้วยหนังสือ จากมาตรวัดความวิตกกังวล และจากการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม จึงให้ผลที่คล้ายคลึงกัน

๒. กรณีเด็กชายป๋อง

เด็กชายป๋อง ทำมาตรวัดความวิตกกังวลก่อนการทดลอง ได้คะแนนความวิตกกังวลก่อนการทดลอง ๓๘ คะแนน ซึ่งมากกว่าร้อยละ ๕๐ ของคะแนนทั้งหมด หลังจากรับการทดลองแล้ว ทำมาตรวัดความวิตกกังวลหลังการทดลอง ค.ร.ป๋อง ได้คะแนนความวิตกกังวลหลังการทดลอง ๑๒ คะแนน ซึ่งต่ำกว่าร้อยละ ๕๐ และคะแนนความวิตกกังวลลดลงถึง ๒๖ คะแนน แสดงว่าหลังการทดลอง ความวิตกกังวลของ ค.ร.ป๋องลดลง

กราฟรูปที่ ๒ แสดงการ เปรียบเทียบคะแนนความวิตกกังวลของเด็กชายป๋อง

จากเส้นกราฟ แสดงให้เห็นการลดลงของความวิตกกังวลภายหลังการบำบัด
ด้วยหนังสืออย่างชัดเจน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานของการวิจัย ถ้าพิจารณาจากประวัติ
ส่วนตัวของเด็ก จะพบว่า ปัญหาของเด็กคือ เรื่องการเรียน เนื่องจาก เด็กเป็นเด็ก
เรียนดีมาโดยตลอด ความเจ็บป่วยของเด็กจนต้องเข้าพักรักษาในโรงพยาบาลครั้งนี้ จึง
เป็นสาเหตุที่ทำให้เด็กกังวลมากเกี่ยวกับการเรียน เพราะเกรงว่า จะมีผลกระทบต่อ
การเรียน และการสอบเลื่อนชั้น ซึ่ง บิดา มารดา ตลอดจนตัวเด็กเอง ยอมรับว่ามีความ
วิตกกังวลในขั้นนี้มาก ภายหลังการบำบัดด้วยหนังสือที่มีเนื้อหาสอดคล้องกับปัญหาของเด็ก
เด็กคลายความวิตกกังวลลงมาก ซึ่งเห็นได้จากคะแนนความวิตกกังวลลดลง ข้อมูลจาก
การสัมภาษณ์ผู้ปกครอง และการสัมภาษณ์ตัวเด็กเองก็ยืนยันผลการทดลองดังกล่าว

๓. กรณีเด็กหญิงไค

จากการทำมาครวัดความวิตกกังวลก่อนการทดลอง ค.ญ. ไค ไค
คะแนนความวิตกกังวลก่อนการทดลอง ๓๔ คะแนน ซึ่งมากกว่าร้อยละ ๕๐ ภายหลัง
การบำบัดด้วยหนังสือ ค.ญ. ไค ไคคะแนนความวิตกกังวลหลังการทดลอง ๑๕ คะแนน
ซึ่งต่ำกว่าร้อยละ ๕๐ และคะแนนความวิตกกังวลลดลง ๑๙ คะแนน แสดงว่า หลัง
การทดลองความวิตกกังวลของ ค.ญ. ไค ลดลง

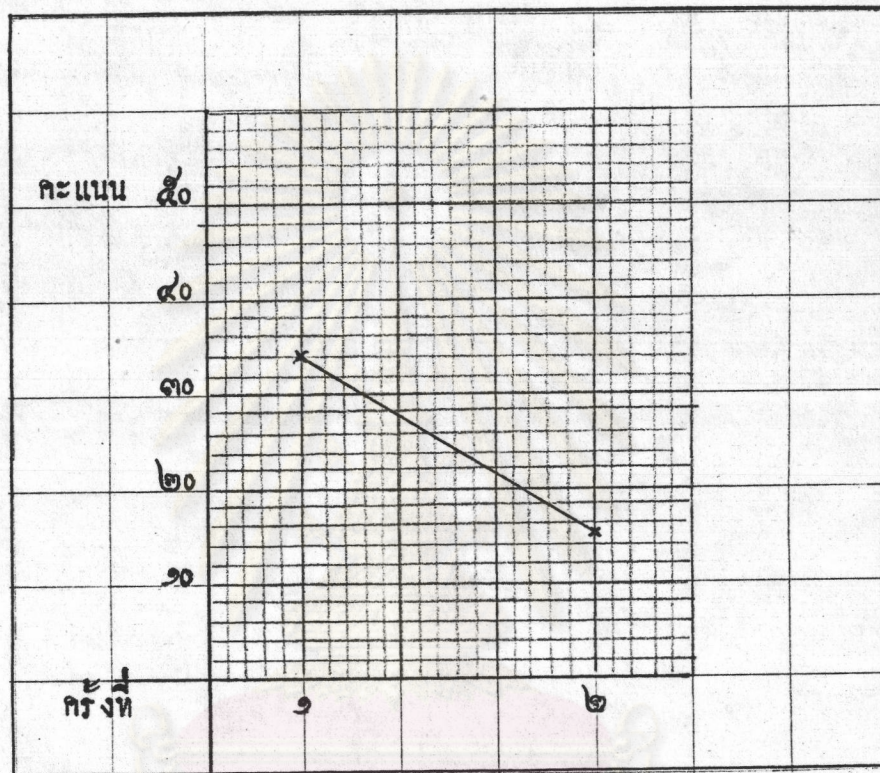
จากคะแนนความวิตกกังวลที่ลดลงนี้ แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า
การบำบัดด้วยหนังสือที่มีเนื้อหาสอดคล้องกับปัญหาของเด็ก ช่วยลดความวิตกกังวลได้ ซึ่ง
สอดคล้องกับสมมติฐานในการวิจัย ทั้งจะแสดงกราฟเปรียบเทียบคะแนนความวิตกกังวล
ก่อนและหลังการทดลองของ ค.ญ. ไค ในหน้าถัดไป

ถ้าจะพิจารณาจากประวัติส่วนตัวของเด็ก ตลอดจนการบันทึกของพยาบาล
และจากการสัมภาษณ์ตัวเด็กเอง พยาบาล และผู้ปกครอง จะพบว่าปัญหาของเด็ก คือ
การที่เด็กมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อโรงพยาบาล ซึ่งเป็นผลสืบเนื่องมาตั้งแต่สมัยที่เด็กเข้าพักรักษา
ตัวในโรงพยาบาล เมื่ออายุได้ ๖ ขวบ เป็นผลให้เด็กกลัวโรงพยาบาล และกลัวการ
ฉีดยามาก เมื่อเด็กต้องเข้าพักรักษาตัวในโรงพยาบาลครั้งนี้ เด็กจึงมีความวิตกกังวลว่า
จะถูกฉีดยาอีก และอาจต้องนอนพักในโรงพยาบาลเป็นเวลานาน เช่นเดียวกับครั้งที่แล้ว
เด็กจึงแสดงออกด้วยการไม่ให้ความร่วมมือในการรักษาพยาบาล และรบเร้าขอกลับบ้าน
แต่ภายหลังการบำบัดด้วยหนังสือที่มีเนื้อหาสอดคล้องกับปัญหาของเด็กแล้ว เด็กมีพฤติกรรม

เปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น จากบันทึกและการสัมภาษณ์พยาบาลและผู้ป่วยครองเตียง ต่างก็มีความเห็นตรงกันว่า ภายหลังจากบำบัดด้วยหนังสือ ค.ช. โท มีความวิตกกังวลลดลง

กราฟรูปที่ ๓ แสดงการ เปรียบเทียบคะแนนความวิตกกังวลก่อนและหลังการทดลอง

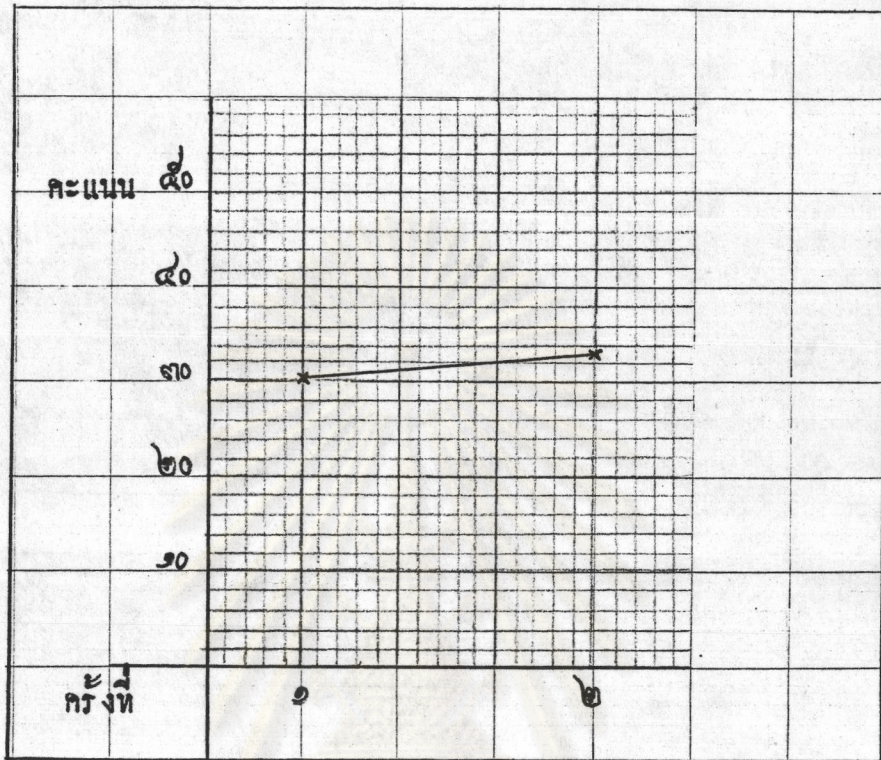

๔. กรณีเด็กชายโต

จากการหามาตรวัดความวิตกกังวลก่อนการทดลอง ค.ช. โท ได้คะแนนความวิตกกังวลก่อนการทดลอง ๓๐ คะแนน หลังจากการทดลองด้วยหนังสือ ค.ช. โท ได้คะแนนความวิตกกังวลหลังการทดลอง ๓๓ คะแนน คะแนนความวิตกกังวลเพิ่มขึ้น ๓ คะแนน อย่างไรก็ตาม คะแนนความวิตกกังวลทั้งก่อนและหลังการทดลองมากกว่าร้อยละ ๕๐ จึงสามารถอภิปรายได้ว่า การให้อ่านหนังสือที่ไม่มีเนื้อหาสอดคล้องกับปัญหาของเด็ก จะไม่มีผลไปลดความวิตกกังวลในเด็กป่วยเรื้อรัง เพราะภายหลังจากทดลอง ค.ช. โท ยังคงมีความวิตกกังวลสูงเช่นเดิม ดังเส้นกราฟซึ่งจะแสดงให้เห็นคะแนนความวิตกกังวลที่สูงขึ้นภายหลังจากทดลอง

กราฟรูปที่ ๔ แสดงการเปรียบเทียบคะแนนความวิตกกังวลของเด็กชายโต

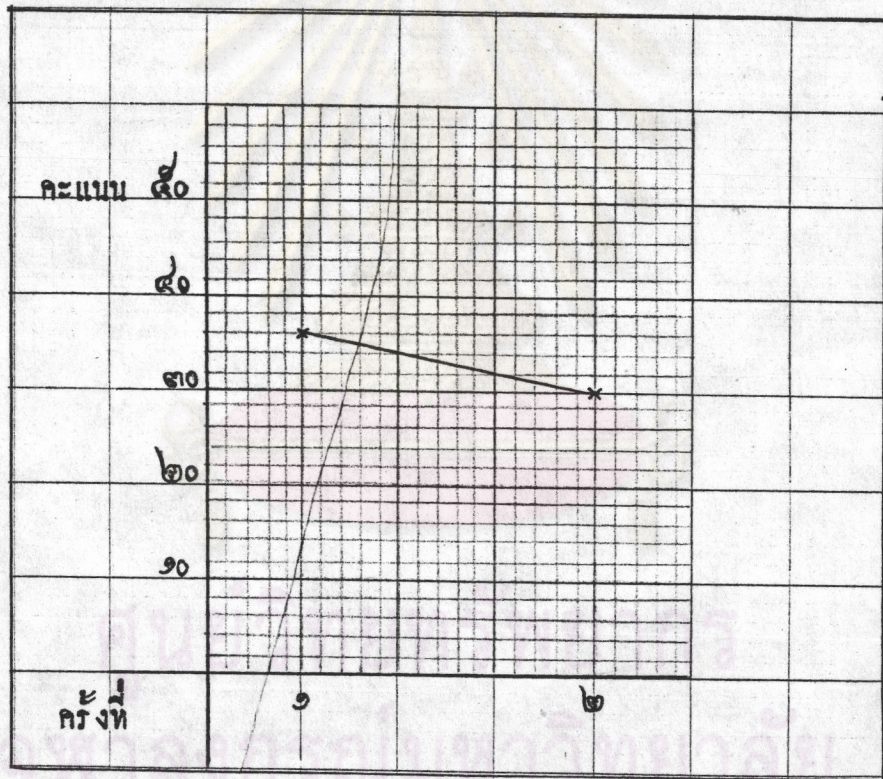
ถ้าจะพิจารณาจากบันทึกของแพทย์และพยาบาล จะเห็นว่า ค.ธ. โต เป็นเด็กที่มีความวิตกกังวลเกี่ยวกับความเจ็บป่วยของตนเองมาก ทั้งนี้เพราะเด็กมีประสบการณ์จากการเข้าพักรักษาตัวในโรงพยาบาล ๒ ครั้งก่อน เด็กต้องพักในโรงพยาบาลเป็นเวลานาน จนเด็กต้องเรียนซ้ำชั้น ทำให้เด็กเกิดความวิตกกังวลว่า ในการเข้าพักรักษาตัวในโรงพยาบาลครั้งนี้ จะมีผลทำให้เด็กเรียนซ้ำ และต้องเรียนซ้ำชั้นอีกครั้งหนึ่ง ตลอดจนเด็กมีความวิตกกังวลว่า บิคา มารดา จะสิ้นเปลืองเงินทองที่ตนเองนำมาเป็นค่ารักษาพยาบาลของตนในครั้งนี้ และจะทำให้ครอบครัวเดือดร้อน ภายหลังจากทดลอง หลังจากผู้วิจัยให้เด็กอ่านหนังสือที่ไม่มีเนื้อหาสาระสอดคล้องกับปัญหาของเด็กพบว่า การทดลองครั้งนี้ ไม่ได้มีผลไปช่วยลดความวิตกกังวลของเด็กแต่อย่างใด เพราะจากข้อมูลต่างๆ และจากการสังเกตพฤติกรรมเด็กของผู้วิจัยเอง พบว่า เด็กมีพฤติกรรมเหมือนเดิม ตลอดจนพฤติกรรมที่แสดงถึงความวิตกกังวลกลับเพิ่มมากขึ้น แสดงว่า ในกรณีของค.ธ. โต ความวิตกกังวลไม่ลดลงเลยภายหลังจากการทดลอง

๕. กรณีเด็กชายเอก

คะแนนจากการทำมาทรวัดความวิตกกังวลหลังการทดลอง ค.ร. เอก ได้คะแนนความวิตกกังวลก่อนการทดลอง ๓๖ คะแนน หลังจากเข้ารับการทดลองในกลุ่มทดลองที่สองแล้ว ค.ร. เอกทำมาทรวัดความวิตกกังวลหลังการทดลอง ได้คะแนนความวิตกกังวลหลังการทดลอง ๓๐ คะแนน คะแนนความวิตกกังวลลดลง ๖ คะแนน อย่างไรก็ตาม ทั้งก่อนและหลังการทดลอง เด็กได้คะแนนความวิตกกังวลมากกว่าร้อยละ ๕๐ ซึ่งแสดงว่า เด็กมีความวิตกกังวลอยู่ในระดับสูงทั้งก่อนและหลังการทดลอง

กราฟรูปที่ ๕ แสดงการ เปรียบเทียบคะแนนความวิตกกังวลของเด็กชายเอก

หากพิจารณาจากรูปกราฟ และข้อมูลค่านอื่นๆ ร่วมด้วย จะพบว่า ค.ร. เอก มีความวิตกกังวลเกี่ยวกับความเจ็บป่วยของตัวเองมาก ทั้งนี้อาจมีสาเหตุมาจากที่ครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่เด็กเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาล และสาเหตุอีกอย่างหนึ่งที่น่าจะมีส่วนเกี่ยวข้อง คือ การที่เด็กเคยเป็นนักกีฬาของโรงเรียนมาก่อน เมื่อต้องมานอนพักรักษา

ตัวเป็นเวลาานานเช่นนี้ ทำให้เด็กเกิดความวิตกกังวลว่า ความเจ็บป่วยครั้งนี้จะทำให้
 ตนไม่สามารถกลับไปเป็นนักกีฬาเช่นเดิมได้ ทำให้เด็กสูญเสียความภาคภูมิใจในตัวเองไป
 จากการที่ผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรมของเด็กตลอดระยะเวลาการทดลอง ผู้วิจัยพบว่า เด็ก
 ไม่มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปในทางที่แสดงให้เห็นว่า เด็กมีความวิตกกังวลลดลงเลย
 เพราะยังคงตามเกี่ยวกับสิ่งที่ตัวเองกังวลว่า จะต้องนอนโรงพยาบาลอีกนานเท่าไร เมื่อ
 ไรจะไ้กลับบ้าน และบางครั้งไม่ยอมตอบคำถาม ใช้วิธีนิ่งเงียบแทนคำตอบ จากบันทึก
 ของแพทย์และพยาบาล ตลอดจนการสัมภาษณ์ พ่อจะอธิบายได้ว่า เด็กยังคงมีความวิตก
 กังวลอยู่ นอกจากนี้ยังมีพฤติกรรมบางอย่าง เปลี่ยนแปลงไปในทางลบ กล่าวคือ ก่อน
 การทดลอง เด็กให้ความร่วมมือในการรักษาพยาบาลดี เช่นเรื่อง การเก็บปัสสาวะ อ
 ทวงน้ำคั้น แต่ภายหลังการทดลอง พยาบาลบันทึกไว้ว่า เด็กไม่ให้ความร่วมมือในการ
 รักษาพยาบาลบางครั้ง และพฤติกรรม^{นี้}อย่างก็ยังคงเดิม แสดงว่าหลังการทดลองโดยให้
 เด็กอ่านหนังสือที่ไม่มีเนื้อหาสอดคล้องกับปัญหาของเด็ก ความวิตกกังวลของค.ช. เอกไม่
 ลดลงเลย

๖. กรณีเด็กหญิงก้อย

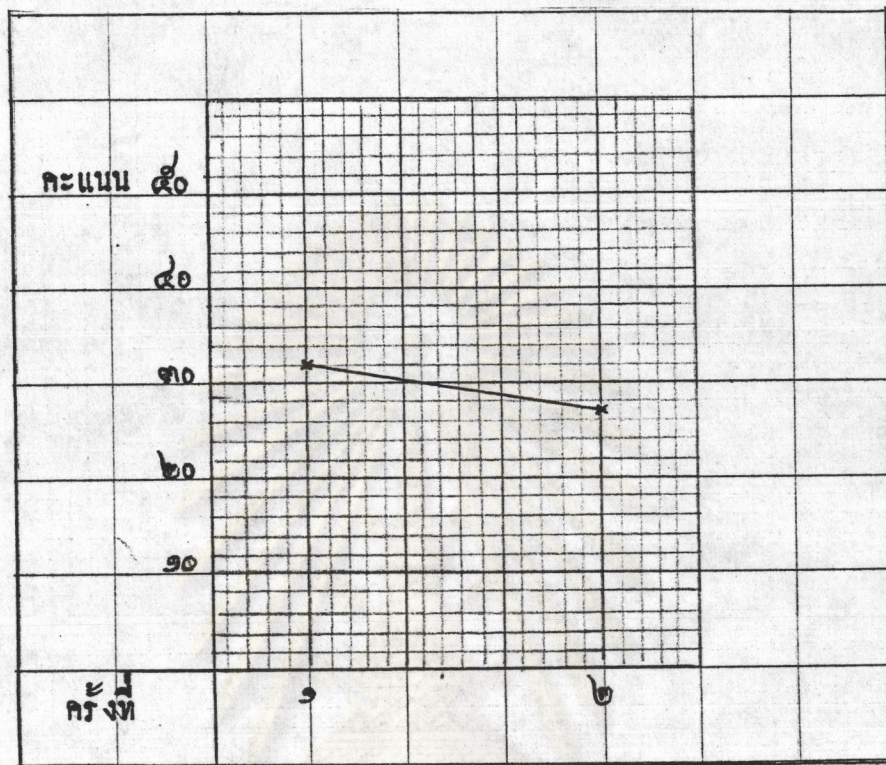
จากการทำมาตรวัดความวิตกกังวลก่อนการทดลอง ค.ช. ก้อยได้คะแนน
 ความวิตกกังวลก่อนการทดลอง ๓๒ คะแนน หลังจากรับการทดลองโดยให้เด็กอ่าน
 หนังสือที่ไม่มีเนื้อหาสอดคล้องกับปัญหาของเด็กแล้ว ค.ช. ก้อยทำมาตรวัดความวิตกกังวล
 หลังการทดลอง ได้คะแนนความวิตกกังวลหลังการทดลอง ๒๗ คะแนน ซึ่งคะแนนความ
 วิตกกังวลลดลงเพียง ๕ คะแนน

ซึ่งคะแนนความวิตกกังวลที่ลดลงนี้ เมื่อนำมาจุกราฟ ก็จะมองเห็นความ
 แตกต่างได้น้อยมาก และหากพิจารณาตามกฎเกณฑ์ของซุง (Zung ๑๙๘๘ ง ๒)
 จะเห็นว่า ทั้งก่อนและหลังการทดลอง เด็กมีคะแนนความวิตกกังวลมากกว่าร้อยละ ๕๐
 ของคะแนนทั้งหมด แสดงว่า ทั้งก่อนและหลังการทดลอง เด็กมีความวิตกกังวลอยู่ในระดับ
 สูง ฉะนั้นจึงอธิบายได้ว่า ภายหลังจากการทดลอง ความวิตกกังวลของค.ช. ก้อย ไม่
 ลดลง

การเปรียบเทียบคะแนนความวิตกกังวลของเด็กหญิงก้อย ซึ่งไม่ลดลงนี้
 แสดงให้เห็นโดยเส้นกราฟ ดังต่อไปนี้

กราฟรูปที่ ๒ แสดงการเปรียบเทียบคะแนนความวิตกกังวลของเด็กหญิงก้อย

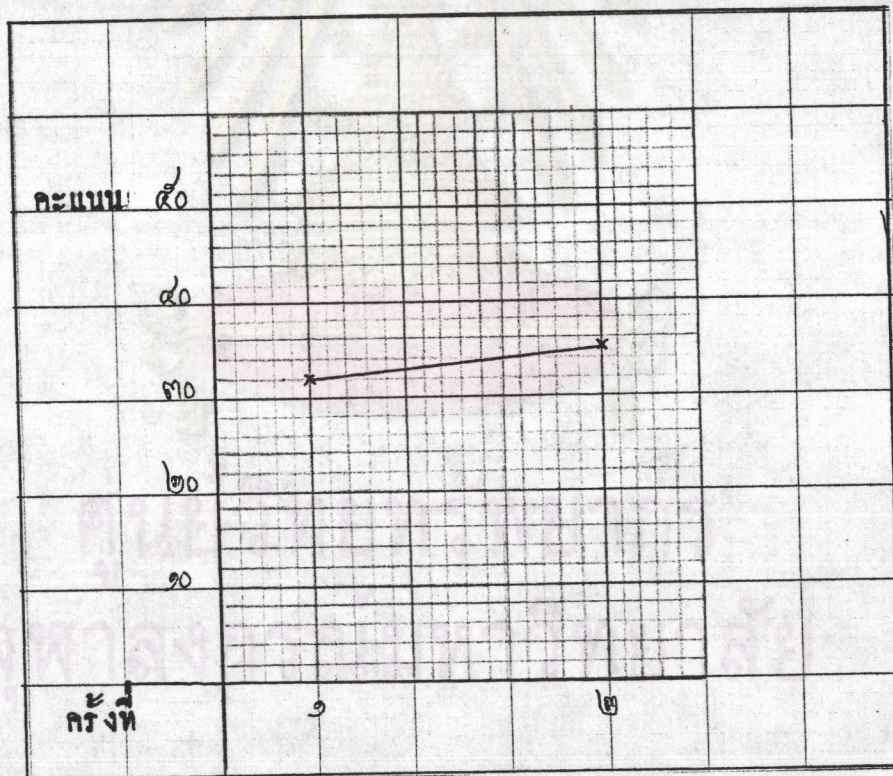
ถ้าจะพิจารณาจากข้อมูลคำอื่นๆ ทั้งการบันทึกของแพทย์และพยาบาล ตลอดจนการสัมภาษณ์ จะเห็นได้ชัดว่า เด็กมีความกลัวและความวิตกกังวลเกี่ยวกับการนอนหลับ รักษาตัวในโรงพยาบาลมาก ทั้งนี้เนื่องจากประสบการณ์เมื่อครั้งที่เด็กหัดรักษาตัวในโรงพยาบาลครั้งก่อน เด็กเห็นพนักงานโรงพยาบาลเช่นศพนคนไข้นอนหน้าห้อง ทำให้เด็กเกิดความหวาดกลัว และวิตกกังวลว่า การเจ็บป่วยในครั้งนี้ อาจจะทำให้ตัวเองต้องตาย ความวิตกกังวลจึงแสดงออกมาในรูปของการฝันร้าย นอนไม่หลับ ตื่นเกร็ง เหงื่อออกมากเวลาแพทย์ทำการตรวจร่างกาย ซึ่งภายหลังจากทดลอง โดยเด็กได้อ่านหนังสือที่ไม่มีเนื้อหาสอดคล้องกับปัญหาของเด็กแล้ว จากบันทึกและการสัมภาษณ์ของพยาบาล ก็ยืนยันว่า เด็กยังคงมีความวิตกกังวลเช่นเดิม ซึ่งสามารถอธิบายได้ว่า หนังสือที่ไม่มีเนื้อหาสอดคล้องกับปัญหาของเด็ก ไม่มีส่วนช่วยในการลดความวิตกกังวลในกรณีของเด็กหญิงก้อย

๗. กรณีเด็กชายโจ

จากการทำมาตรวัดความวิตกกังวลก่อนการทดลอง เด็กได้คะแนนความวิตกกังวลก่อนการทดลอง ๓๒ คะแนน หลังจากเสร็จสิ้นการทดลอง โดยค.ร.โจ อยู่ในกลุ่มควบคุม เมื่อให้เด็กทำมาตรวัดความวิตกกังวลอีกครั้งหนึ่ง เด็กได้คะแนนความวิตกกังวลหลังการทดลอง ๓๕ คะแนน คะแนนความวิตกกังวลเพิ่มขึ้น ๓ คะแนน แสดงว่าเด็กมีความวิตกกังวลเพิ่มขึ้น และจะเห็นว่า ทั้งก่อนและหลังการทดลอง เด็กมีคะแนนความวิตกกังวลมากกว่าร้อยละ ๕๐ ซึ่งแสดงว่า เด็กมีระดับความวิตกกังวลสูง และภายหลังการทดลองความวิตกกังวลก็ไม่ลดลง

กราฟรูปที่ ๗ แสดงการ เปรียบเทียบคะแนนความวิตกกังวลของเด็กชายโจ

พิจารณาจากข้อมูลอื่นๆ จะเห็นได้ว่า ค.ร.โจ มีความวิตกกังวลเกี่ยวกับความเจ็บป่วยของตัวเองสูงมาก ทั้งนี้สืบเนื่องมาจากการที่เด็กเกรงว่า การเจ็บป่วยของตัวเอง จนต้องนอนพักอยู่ในโรงพยาบาลนานๆ จะทำให้เด็กขาดเรียนและต้องออกจากโรงเรียน เด็กเป็นเด็กเรียนดี และรักการเรียนมาก จากความวิตกกังวลอันนี้ ทำให้เด็กแสดงออก

ทางพฤติกรรมบางอย่าง เช่น นอนไม่หลับ ฝันร้าย มีอาการเจ็บป่วยบางอย่างในเวลากลางคืน บิดสาวะบ่อยกว่าปกติ ในวันที่ต้องเก็บบัสสาวะตรวจ ซึ่งต่อมา ภายหลังจากการทดลองแล้ว พฤติกรรมเหล่านี้ก็ยังมีอยู่ และมีบางอย่างเปลี่ยนแปลงไปในทางลบ เช่น ไม่ยอมให้ความร่วมมือในการเก็บบัสสาวะ ไม่ยอมรับประทานยา การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปในทางลบของค.ช.โจนี สามารถอธิบายได้ว่า ภายหลังจากการทดลอง โดยให้เด็กอยู่ในกลุ่มควบคุม ซึ่งไม่ได้รับการบำบัดด้วยหนังสือ หรือให้อ่านหนังสือใดๆ เพียงให้รวมกิจกรรมของโรงพยาบาลเท่านั้น พบว่า ความวิตกกังวลของเด็กเกี่ยวกับความเจ็บป่วยของตัวเองไม่ลดลงเลย และจากคะแนนความวิตกกังวลหลังการทดลองก็แสดงให้เห็นว่า เด็กมีความวิตกกังวลเพิ่มขึ้น

๔. กรณีเด็กหญิงจอย

จากการทำมาตรวัดความวิตกกังวลก่อนการทดลอง ค.ญ.จอยได้คะแนนความวิตกกังวลก่อนการทดลอง ๓๔ คะแนน ตลอดระยะเวลาการทดลอง ผู้วิจัยจัดเด็กอยู่ในกลุ่มควบคุม หลังจากเสร็จสิ้นการทดลองแล้ว เด็กทำมาตรวัดความวิตกกังวลอีกครั้งหนึ่ง เด็กได้คะแนนความวิตกกังวลหลังการทดลอง ๓๔ คะแนน คะแนนความวิตกกังวลลดลง ๑ คะแนน ซึ่งเมื่อนำมาจุดเส้นกราฟแล้ว แทบจะมองไม่เห็นความแตกต่างของคะแนนความวิตกกังวลก่อน และหลังการทดลองเลย

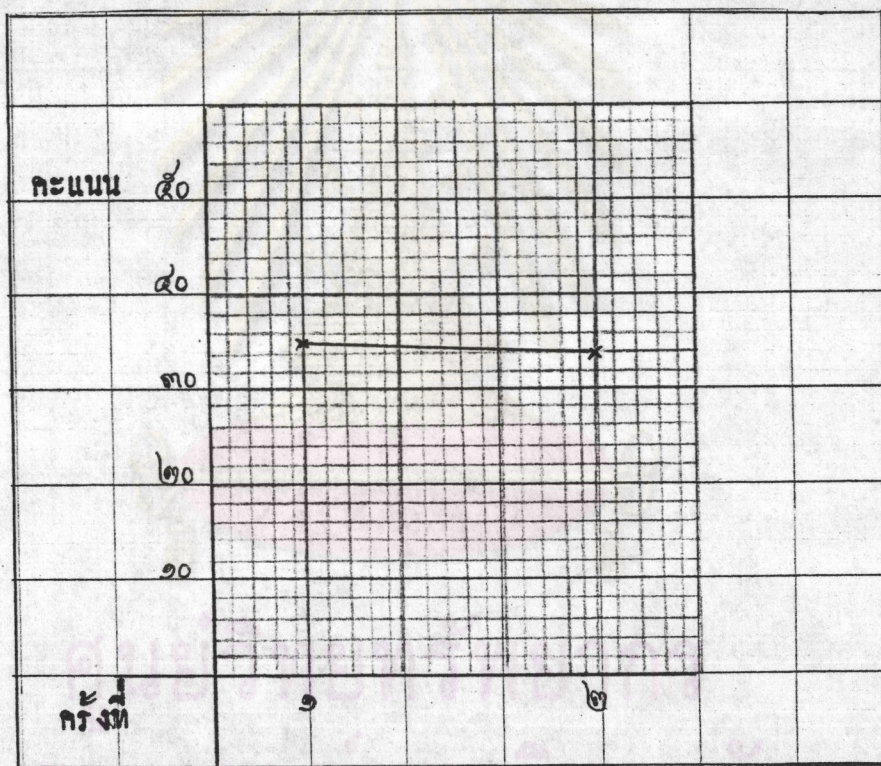
นอกจากนี้ ทั้งก่อนและหลังการทดลอง เด็กมีคะแนนความวิตกกังวลมากกว่าร้อยละ ๕๐ ซึ่งแสดงว่า ความวิตกกังวลไม่ลดลงเลย เพราะภายหลังจากการทดลอง เด็กยังคงมีความวิตกกังวลสูงเช่นเดิม ถึงแม้จะเห็นได้จากรูปกราฟซึ่งแสดงการเปรียบเทียบคะแนนความวิตกกังวลก่อนและหลังการทดลองของเด็กหญิงจอย ในหน้าถัดไป

ถ้าจะพิจารณาจากข้อมูลค่านอื่นๆ จะเห็นว่า ค.ญ.จอย เป็นเด็กที่มีความวิตกกังวลเกี่ยวกับความเจ็บป่วยของตัวเองสูง เนื่องจากเด็กมีความเข้าใจว่า โรคไต เป็นโรคที่ติดต่อกันได้ ถ้าลูกคลุกคลีกับเด็กที่ป่วยหนักด้วยโรคไต และน้องชายของเด็ก เพิ่งหายป่วยด้วยโรคนี้นี้ เด็กจึงมีความวิตกกังวลสูงมาก เด็กแสดงพฤติกรรมหลายอย่างซึ่งยืนยันถึงความวิตกกังวลที่เด็กมีอยู่ เช่น นอนไม่หลับ ฝันร้าย เบื่ออาหาร และตลอดระยะเวลาการทดลอง ซึ่งเด็กไม่ได้รับการบำบัดด้วยหนังสือ หรือให้อ่านหนังสือใดๆ เพียงให้รวมกิจกรรมของโรงพยาบาลตามปกติเท่านั้น ผู้วิจัยสังเกตพบว่า เด็กยังคงมี

ความวิตกกังวลตลอดเวลา แม้เสร็จสิ้นการทดลองแล้ว เด็กก็ยังคงมีพฤติกรรมที่แสดงถึงความวิตกกังวลเช่นเดิม นอกจากนี้ยังมีพฤติกรรมบางอย่าง เปลี่ยนแปลงไปในทางลบมากขึ้น เช่น มีอาการตัวเกร็ง เหงื่อออกมาก ในเวลาที่แพทย์ทำการตรวจร่างกาย ไม่ให้ความร่วมมือในการรักษาพยาบาล ซึ่งแสดงว่า ความวิตกกังวลของค.ญ.จอย ไม่ลดลงเลย ดังรูปกราฟซึ่งแสดงการ เปรียบเทียบคะแนนความวิตกกังวลก่อนและหลังการทดลอง

กราฟรูปที่ ๔ แสดงการ เปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังการทดลองของค.ญ.จอย

รายละเอียดของข้อมูลรายบุคคล ได้แก่ คะแนนความสามารถในการอ่าน
คะแนนความวิตกกังวลก่อนและหลังการทดลองของเด็กแต่ละคน แสดงไว้ในตารางที่ ๓
เพื่อให้เห็นชัดถึงความแตกต่างของคะแนนก่อนและหลังการทดลองของเด็กแต่ละคน

ตารางที่ ๓ แสดงรายละเอียดข้อมูลรายบุคคล

กลุ่ม	ชื่อ	อายุ	คะแนนความสา- มารถในการอ่าน	คะแนนความวิตก- กังวลก่อนการทค ลอง	คะแนนความวิตก- กังวลหลังการทค ลอง
ทดลองที่ ๑	ก.ร.เอ	๑๒ ปี	๓๘	๓๐	๑๖
	ก.ร.บอง	๑๑ ปี	๔๒	๓๘	๑๒
	ก.ญ.ไก	๑๑ ปี	๕๐	๓๘	๑๕
ทดลองที่ ๒	ก.ร.โท	๑๑ ปี	๔๔	๓๐	๓๓
	ก.ร.เอก	๑๐ ปี	๓๗	๓๖	๓๐
	ก.ญ.กอย	๑๒ ปี	๓๘	๓๒	๒๗
ควบคุม	ก.ร.โจ	๑๑ ปี	๓๘	๓๒	๓๕
	ก.ญ.จอย	๑๐ ปี	๕๐	๓๕	๓๘

การวิเคราะห์ข้อมูลเป็นรายกลุ่ม

๑. การวิเคราะห์ข้อมูลของกลุ่มทดลองที่ ๑

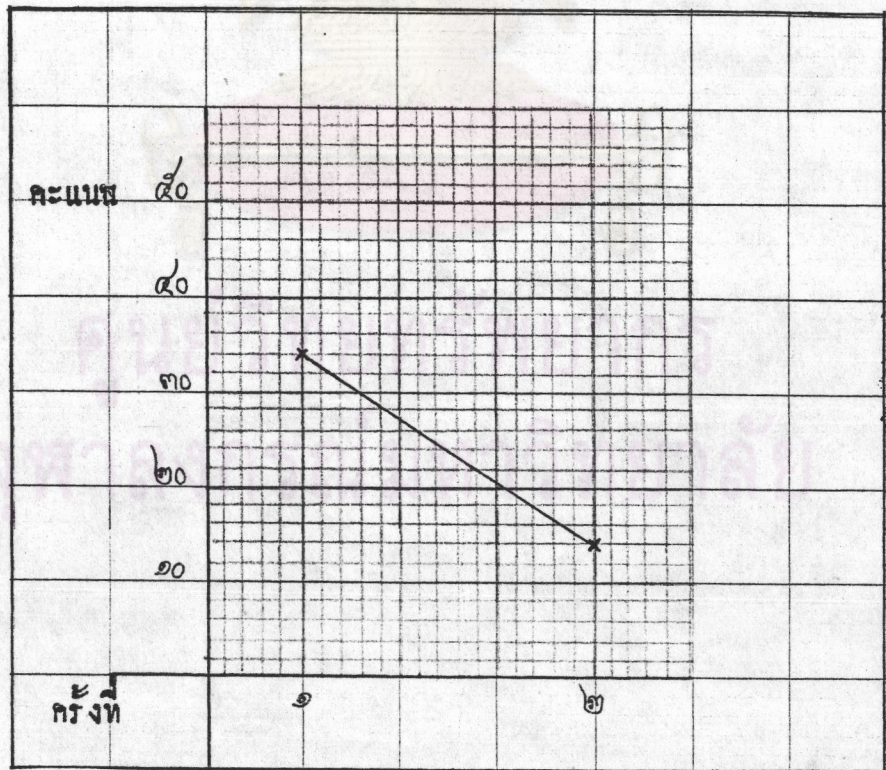
กลุ่มทดลองที่ ๑ เป็นกลุ่มที่ได้รับการบำบัดด้วยหนังสือที่มีเนื้อหาสอดคล้อง
กับปัญหาของเด็ก ความวิตกกังวลหลังการทดลอง ลดลงอย่างเห็นได้ชัด ถ้านำคะแนน
ความวิตกกังวลของเด็กกลุ่มทดลองที่ ๑ ทั้ง ๓ คน มาคิดคะแนนเฉลี่ย จะได้คะแนน
เฉลี่ยของความวิตกกังวลก่อนการทดลองเท่ากับ ๓๘ คะแนน ซึ่งมากกว่าร้อยละ ๕๐
ของคะแนนมาตรฐาน แสดงว่าก่อนการทดลองเด็กมีความวิตกกังวลสูง และเด็กทั้ง ๓ คน
มีคะแนนเฉลี่ยหลังการทดลองเท่ากับ ๑๕ คะแนน ซึ่งต่ำกว่าร้อยละ ๕๐ ของคะแนน

มาตรวัด แสดงว่าหลังการทดลองไม่มีความวิตกกังวล จึงนับได้ว่า เด็กกลุ่มทดลองที่มีแนวโน้มสูงในการลดความวิตกกังวล ภายหลังจากการบำบัดด้วยหนังสือที่มีเนื้อหาสอดคล้องกับปัญหาของเด็ก

นอกจากนี้ จากข้อมูลทางคำอื่นๆ ทั้งข้อความจากการบันทึกของพยาบาล การสังเกตและบันทึกของผู้วิจัยเอง การสัมภาษณ์ผู้ปกครองเด็ก พยาบาล และการสัมภาษณ์ตัวเด็กเอง พบว่า ภายหลังจากการทดลองรับการบำบัดด้วยหนังสือที่มีเนื้อหาสอดคล้องกับปัญหาของเด็ก ความวิตกกังวลของเด็กป่วยเรื้อรังทั้ง ๓ รายกรณีในกลุ่มทดลองที่ลดน้อยลง ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานในการวิจัย ผลการทดลองครั้งนี้ จึงสนับสนุนว่าการบำบัดด้วยหนังสือที่มีเนื้อหาสอดคล้องกับปัญหาของเด็ก ช่วยลดความวิตกกังวลในเด็กป่วยเรื้อรังได้ ดังกราฟซึ่งแสดงการ เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของคะแนนความวิตกกังวลก่อนและหลังการทดลอง ของเด็กกลุ่มทดลองที่

กราฟรูปที่ ๔ แสดงการ เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มทดลองที่

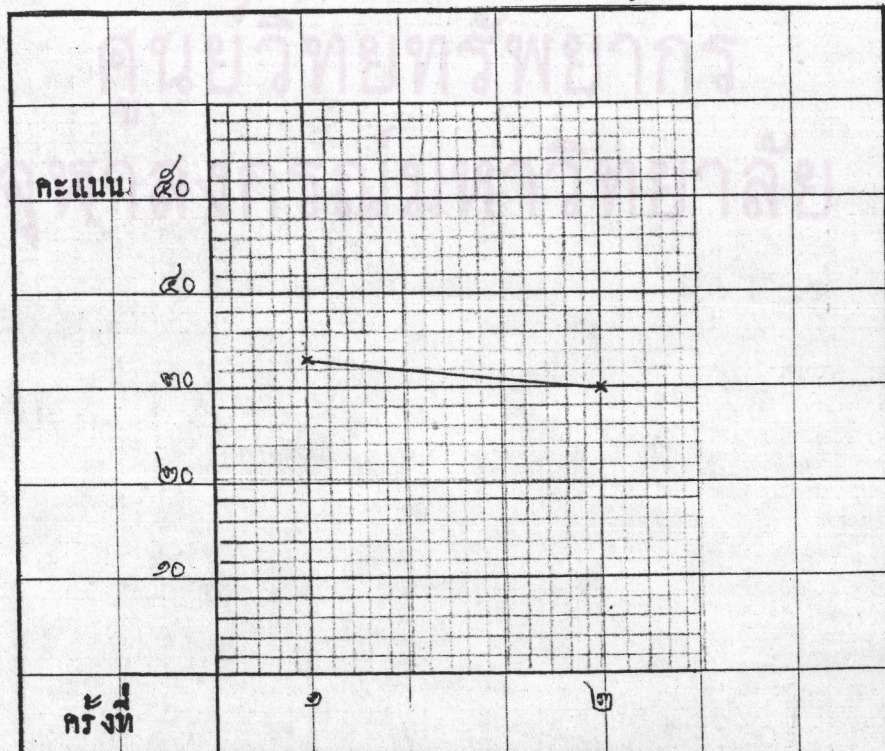

๒. การวิเคราะห์ข้อมูลของกลุ่มทดลองที่ ๒

เด็กกลุ่มทดลองที่ ๒ ให้อ่านหนังสือที่ไม่มีเนื้อหาสอดคล้องกับปัญหาของเด็ก เพื่อหาข้อเท็จจริงว่า การได้อ่านหนังสือต่างๆไป จะมีผลต่อระดับความวิตกกังวลของเด็กป่วยเรื้อรังอย่างไร จากผลการวิจัยพบว่า ภายหลังจากทดลอง คะแนนความวิตกกังวลของเด็กกลุ่มทดลองที่ ๒ นี้ ลดลง ๒ คน และเพิ่มขึ้น ๑ คน ด้านคะแนนความวิตกกังวลของเด็กทั้ง ๓ คน มาคิดคะแนนเฉลี่ย จะได้คะแนนเฉลี่ยของคะแนนความวิตกกังวลก่อนการทดลอง เท่ากับ ๓๓ คะแนน และได้คะแนนเฉลี่ยของคะแนนความวิตกกังวลหลังการทดลอง เท่ากับ ๓๐ คะแนน ซึ่งจะเห็นว่า คะแนนเฉลี่ยของคะแนนความวิตกกังวลทั้งก่อนและหลังการทดลองมากกว่าร้อยละ ๕๐ ของคะแนนมาตรฐานทั้งหมด แสดงว่ามีความวิตกกังวลสูงทั้งก่อนและหลังการทดลอง อภิปรายได้ว่า การให้เด็กอ่านหนังสือที่ไม่มีเนื้อหาสอดคล้องกับปัญหาของเด็ก ไม่ได้มีผลไปช่วยลดความวิตกกังวลของเด็กป่วยเรื้อรังแต่อย่างใด นอกจากนี้ ถ้าจะพิจารณาจากข้อมูลอื่นๆ จะเห็นว่าพฤติกรรมต่างๆ ของเด็กกลุ่มทดลองที่ ๒ ไม่ได้มีแนวโน้มที่จะเปลี่ยนแปลงไปในทางบวกเลย กล่าวคือ ยังคงไม่ให้ความร่วมมือในการรักษาพยาบาล นอนไม่หลับสนิท ยืนรำย เด็กแต่ละคนยังคงมีพฤติกรรมที่แสดงถึงความวิตกกังวลเช่นเดิม จึงกล่าวได้ว่า การให้เด็กอ่านหนังสือที่ไม่มีเนื้อหาสาระเกี่ยวข้องกับปัญหาของเด็ก ไม่มีผลช่วยลดความวิตกกังวลในเด็กป่วยเรื้อรัง

กราฟรูปที่ ๑๐ แสดงการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ย ของกลุ่มทดลองที่ ๒

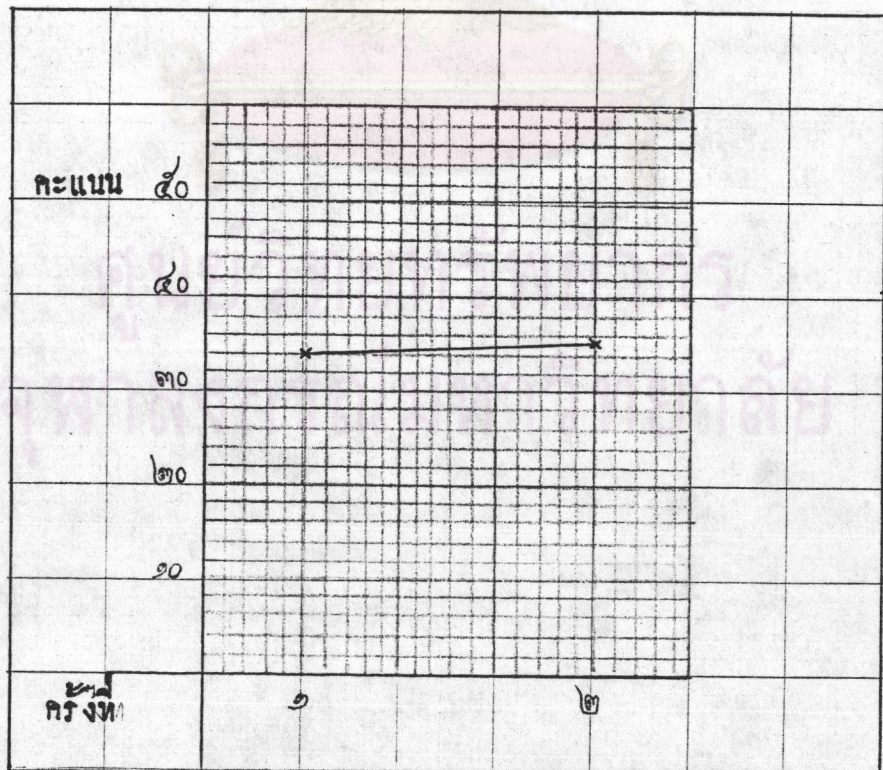

๓. การวิเคราะห์ข้อมูลของกลุ่มควบคุม

เด็กกลุ่มควบคุม เป็นเด็กที่ไม่ได้รับการบำบัดด้วยหนังสือและไม่ได้ให้อ่านหนังสือใดๆ ไปสำหรับเด็ก แต่ให้ค่าเงินกิจกรรมต่างๆ ตามปกติของโรงพยาบาล เพื่อหาข้อเท็จจริงว่า ระยะเวลาที่พักรักษาตัวในโรงพยาบาล ความคุ้นเคยต่อสถานที่และเจ้าหน้าที่ของโรงพยาบาล ตลอดจนสภาวะความเจ็บป่วยของร่างกาย จะมีผลต่อระดับความวิตกกังวลของเด็กป่วยเรื้อรังอย่างไร เมื่อนำคะแนนความวิตกกังวลของเด็กกลุ่มควบคุมทั้ง ๒ คน มาหาคะแนนเฉลี่ย จะได้คะแนนเฉลี่ยของคะแนนความวิตกกังวลก่อนการทดลองเท่ากับ ๓๔ คะแนน และได้คะแนนเฉลี่ยของคะแนนความวิตกกังวลหลังการทดลองเท่ากับ ๓๕ คะแนน ซึ่งคะแนนเฉลี่ยทั้งก่อนและหลังการทดลองมากกว่าร้อยละ ๕๐ ของคะแนนมาตรฐานทั้งหมด แสดงว่าทั้งก่อนและหลังการทดลองเด็กมีระดับความวิตกกังวลสูง นอกจากนี้คะแนนความวิตกกังวลยังมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นภายหลังการทดลอง ดังจะเห็นได้จากเส้นกราฟ

กราฟรูปที่ ๑๑ แสดงการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มควบคุม

ถ้าพิจารณาข้อมูลทางบ้านอื่นๆ ร่วมด้วย จะพบว่า เด็กกลุ่มควบคุมทั้ง ๒ คน ยังคงมีพฤติกรรมที่แสดงออกถึงความวิตกกังวล เหมือนเมื่อก่อนการทดลอง เช่น เหงื่อออก หัวเกร็ง หัวใจเต้นเร็ว เวลาแพทย์ตรวจร่างกาย และยังมีพฤติกรรมบางอย่างเพิ่มขึ้น เช่น นอนไม่หลับ ผื่นร้าย ไม่ยอมทานยา และไม่ยอมให้ความร่วมมือในการรักษาพยาบาลมากขึ้น จึงอภิปรายได้ว่า ความคุ้นเคยต่อสถานที่ และเจ้าหน้าที่ของโรงพยาบาล ตลอดจนสถานะทางร่างกาย และระยะเวลาในโรงพยาบาล ไม่มีผลช่วยลดความวิตกกังวลในเด็กป่วยกลุ่มควบคุม แต่ระดับความวิตกกังวลกลับมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น

การวิเคราะห์ข้อมูลโดยการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่ม

เมื่อเปรียบเทียบคะแนนความวิตกกังวล ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง ระหว่างกลุ่มทดลองที่ ๑ กลุ่มทดลองที่ ๒ และกลุ่มควบคุมแล้ว จะเห็นได้ว่า

เด็กป่วยที่เข้ารับการทดลองในกลุ่มทดลองที่ ๑ ทั้ง ๓ ราย มีแนวโน้มของความวิตกกังวลภายหลังการทดลองลดลงของเห็นได้ชัด โดยคิดเป็นคะแนนเฉลี่ยแล้ว คะแนนเฉลี่ยของความวิตกกังวลหลังการทดลองลดลงถึง ๒๐ คะแนน

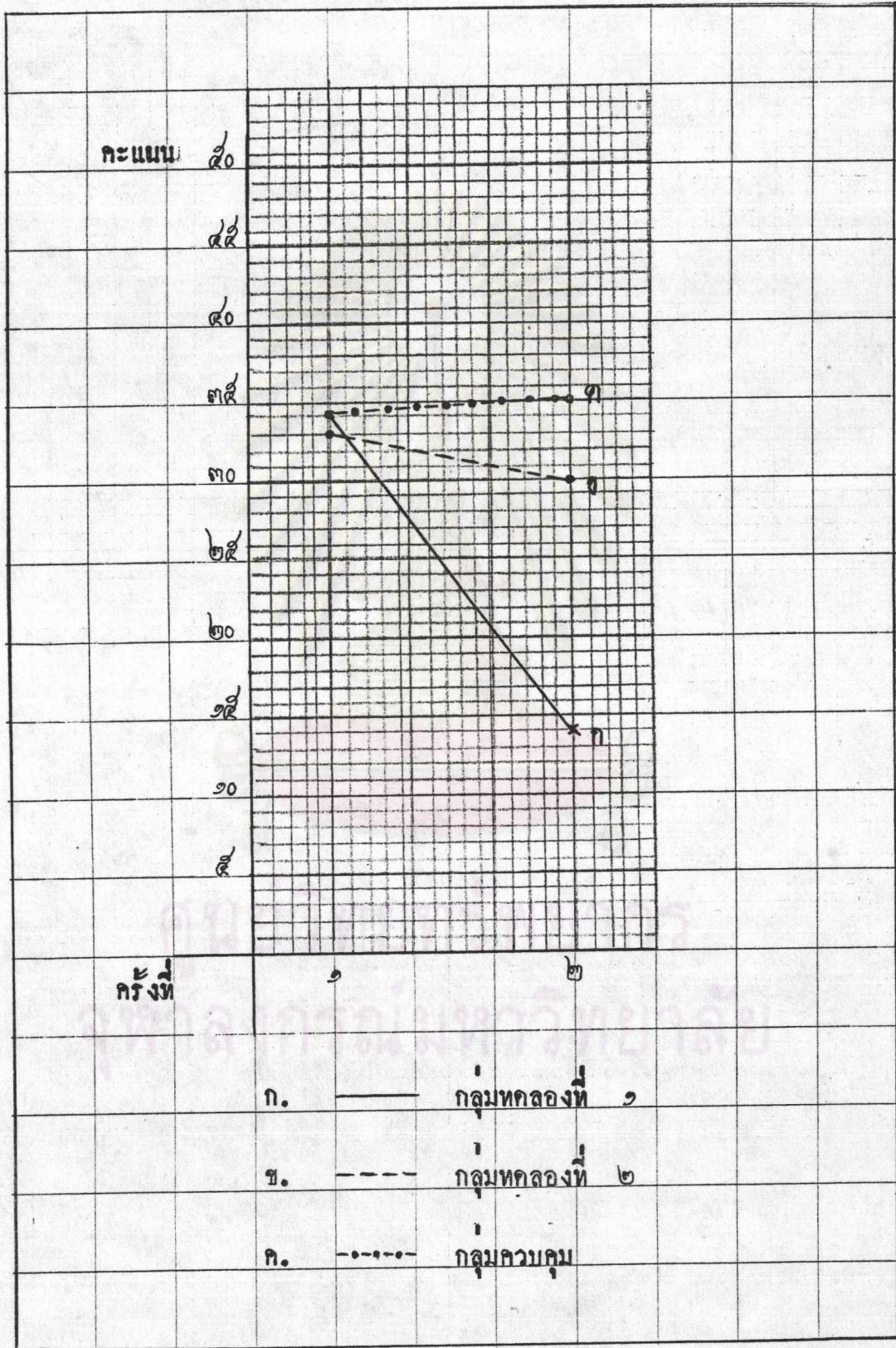
เด็กกลุ่มทดลองที่ ๒ มี ๓ ราย เด็ก ๒ ราย มีคะแนนความวิตกกังวลหลังการทดลองลดลงเล็กน้อย ส่วนอีกหนึ่งคน มีคะแนนความวิตกกังวลหลังการทดลองเพิ่มขึ้น ถ้าให้คะแนนความวิตกกังวลที่เพิ่มขึ้นนี้ เป็นคะแนนติดลบ แล้วนำไปหักค่าคะแนนเฉลี่ยของเด็กกลุ่มทดลองที่ ๒ พบว่าหลังการทดลอง คะแนนเฉลี่ยของเด็กกลุ่มทดลองที่ ๒ ลดลง เท่ากับ ๓ คะแนน ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มทดลองที่ ๑ แล้ว จะเห็นว่า เด็กกลุ่มทดลองที่ ๒ มีคะแนนเฉลี่ยลดลง เพียงร้อยละ ๑๕ ของกลุ่มทดลองที่ ๑ เท่านั้น

เด็กกลุ่มควบคุม มี ๒ ราย คะแนนความวิตกกังวลหลังการทดลองเพิ่มขึ้นหนึ่งราย และลดลงหนึ่งราย เมื่อคิดคะแนนเฉลี่ยก่อนและหลังการทดลอง แล้วนำมาพิจารณาถึงแนวโน้มของการเปลี่ยนแปลงของคะแนนเฉลี่ยของความวิตกกังวลก่อนและหลังการทดลอง พบว่า เด็กกลุ่มควบคุมมีแนวโน้มว่า คะแนนความวิตกกังวลหลังการทดลองเพิ่มขึ้น เฉลี่ยคะแนนที่เพิ่มขึ้น เท่ากับ ๑ คะแนน

ความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มตัวอย่างทั้งกลุ่ม แสดงให้ดังเส้นกราฟต่อไปนี้

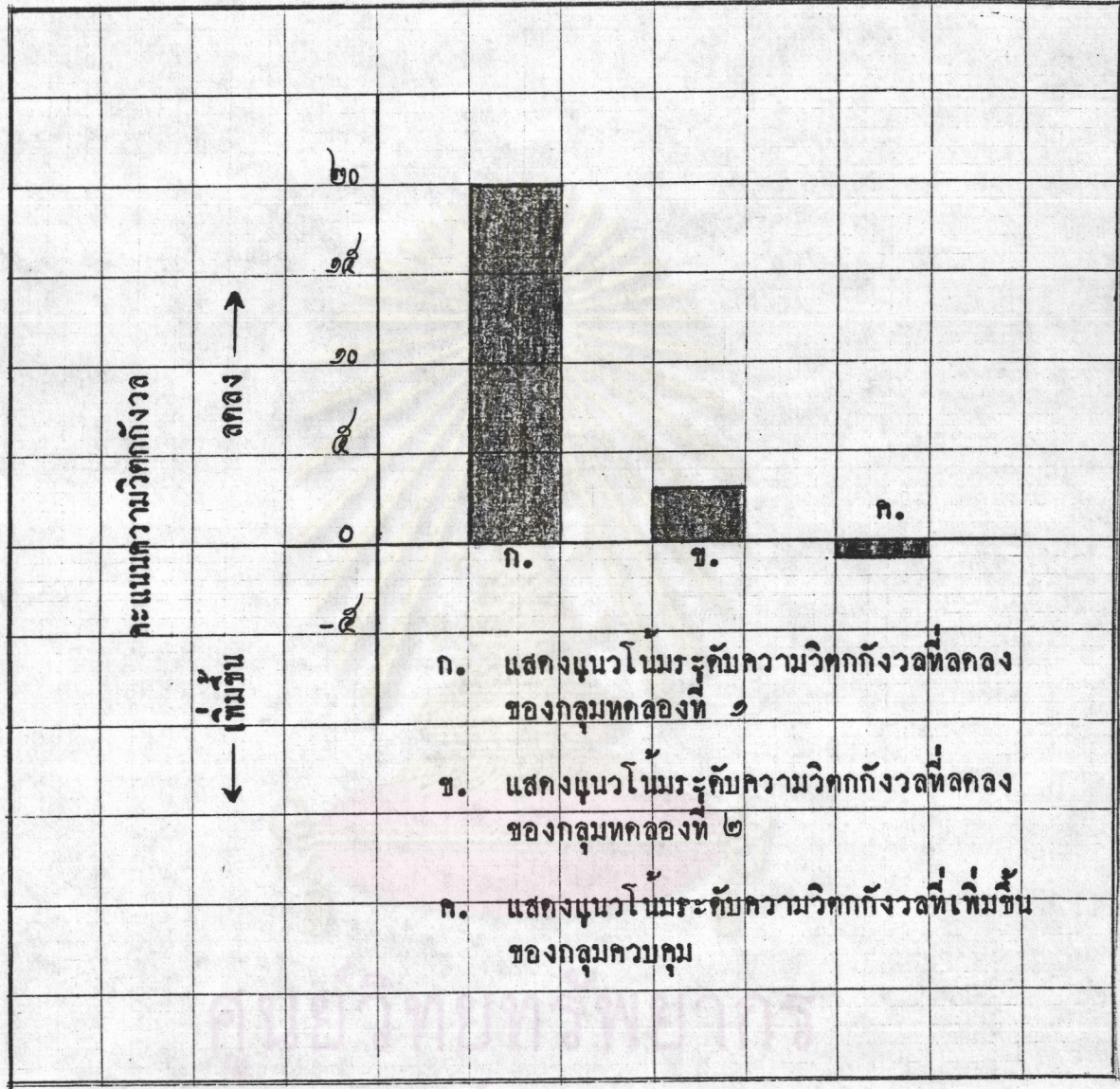
กราฟรูปที่ ๑๒ แสดงการ เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างทั้ง ๓ กลุ่ม

กราฟรูปที่ ๑๓ แสดงการเปรียบเทียบแนวโน้มการลดลง และเพิ่มขึ้น ของคะแนนความวิตกกังวล ของกลุ่มตัวอย่างทั้ง ๓ กลุ่ม

สุขภาพจิต กรมสุขภาพจิต

อย่างไรก็ตาม การลดลงของคะแนนความวิตกกังวลหลังการทดลองนั้น อาจมีผลมาจากความคุ้นเคยกับมาตรวัดความวิตกกังวล แต่เนื่องจากผู้วิจัย ได้ทิ้งระยะเวลาการหำมาตรวัดก่อนและหลังการทดลอง เป็นเวลานานถึง ๔ สัปดาห์เต็ม ผู้วิจัยจึงคิดว่า ความคุ้นเคยต่อมาตรวัด ไม่น่าจะมีอิทธิพลต่อระดับคะแนนความวิตกกังวลหลังการทดลองของเด็กทั้ง ๓ กลุ่ม โดยเฉพาะเด็กกลุ่มทดลองที่ ๑ นอกจากคะแนนความวิตกกังวลหลังการทดลองจะลดลงแล้ว ข้อมูลด้านอื่นๆ ตลอดจนการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของเด็ก ก็สนับสนุนว่า การบำบัดด้วยหนังสือที่มีเนื้อหาสอดคล้องกับปัญหาของเด็ก ช่วยลดความวิตกกังวลของเด็กป่วยเรื้อรังได้